

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: T.A.P., nar. ..., t.č. v X, *zastoupeného: Mgr. Petr Václavek, advokát, se sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1*, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24.11.2017 č.j. OAM-165/LE-LE05-LE26-PS-2017,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž byl žalobce zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., zákona o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o azylu**“), a doba trvání zajištění byla stanovena do 11.3.2018.

Žalobce v žalobě namítal, že správní orgán nerespektuje požadavky na proporcionalitu obdobných druhů rozhodnutí, když zajištění cizince dle zákona o azylu představuje zcela mimořádný institut, u něhož je nejprve vždy třeba zkoumat, zda je takový postup skutečně nutný a zda nepostačuje uložení zvláštních opatření. V dané věci správní orgán možnost uložení mírnějších opatření ani nezkoumal. Žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) sp.zn. 9As 5/2010, podle něhož institut zajištění cizince představuje mimořádný institut, který umožňuje policii zasáhnout do ústavně chráněného práva na osobní svobodu dle článku 7 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Právo na osobní svobodu je zaručeno v článku 8 ods. 1 Listiny, přičemž podle

odst. 2 téhož článku nesmí být nikdo zbaven svobody jinak než z důvodů a způsobem, který stanoví zákon. Podle žalobce v dané věci zajištění musí být podloženo závažnými důvody a může být užito jen v případech výjimečných. Žalobce sdílí na území České republiky (dále jen „ČR“) společnou domácnost s manželkou paní D.T.C.N., narozenou ... a s dcerou P.H.A., narozenou ..., které obě mají trvalý pobyt. Proto lze postup žalovaného označit za nadbytečný, neboť by nepochybně postačovalo i opatření mírnější. Žalobce poukázal na ustanovení § 2 odst. 3 zákona č. 500/204 Sb., stanovující zásadu přiměřenosti (proporcionality) postupu správního orgánu a měl za to, že v rozporu s tímto ustanovením správní orgán nešetřil chráněné zájmy dotčené osoby. Žalobce uvedl, že má s manželkou a dcerou, s nimiž žije ve společné domácnosti, vytvořeno úzké a silné citové pouto. Žalobci byl uložen trest vyhoštění na dobu neurčitou, avšak tento trest byl usnesením Krajského soudu v Praze sp.zn. 99T 2014/1900 ze dne 17.7.2014 promlčen. Dále se žalobce na služebnu policie dostavil dobrovolně ihned poté, co byl informován svým zástupcem o nutnosti vycestovat z území, tudíž nelze dávat k tíži žalobce, že by se chtěl skrývat nebo jinak mařit rozhodnutí správního orgánu. Podle žalobce byla porušena zásada individualizace rozhodnutí dle § 2 odst. 4 s.ř., podle něhož správní orgány dbají, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu. Podle žalobce správní orgán absolutně nezohledňuje podstatnou okolnost případu, že žalobce má v ČR manželku a dceru s trvalými pobyty. Podle žalobce se jedná o mimořádný případ, kdy lze uložit zvláštní opatření dle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, kdy by se žalobce osobně hlásil ministerstvu v době ministerstvem stanovené. Jako účinné se toto opatření jeví především tím, že žalobce přišel na služebnu PČR dobrovolně s cílem získat výjezdní příkaz, aby mohl vycestovat, nijak se nesnažil utíkat či mařit výkon rozhodnutí. Na území ČR žije jeho manželka a nezletilá nemocná dcera, které by zajistily, aby se žalobce poctivě hlásil ministerstvu v době jemu stanovené. Správní orgán se v napadeném rozhodnutí vyjadřuje k účelovému podání žádosti o mezinárodní ochranu, avšak jde o pouhé domněnky správního orgánu. Samotný fakt, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu opakovaně v době, kdy byl zadržen policií, sám o sobě neopodstatňuje, že by žalobce měl možnost podat žádost o udělení mezinárodní ochrany, neboť to tak pocituje. V zákoně o azylu není stanoveno, kdy musí žadatel o mezinárodní ochranu požádat. Pokud se žalobce dostal do situace, že mu hrozí vážná újma spočívající v odloučení od rodiny, zajisté právo požádat měl.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby s tím, že žalobce v ČR pobýval dlouhodobě již od roku 1995. Rozsudkem trestního soudu mu byl již v roce 1998 uložen trest vyhoštění, který žalobce po vykonání současně uloženého trestu odnětí svobody nerespektoval a nadále v ČR pobýval až do 27.10.2011, kdy mu bylo uloženo správní vyhoštění. Žalobce ani toto nerespektoval a neoprávněně pobýval v ČR do roku 2016, kdy mu bylo opět uloženo správní vyhoštění. Žalovaný si je vědom skutečnosti, že žalobci byl na základě usnesení Krajského soudu v Praze trest vyhoštění promlčen, nicméně to nemění nic na skutečnosti, že rozsudek soudu nerespektoval v době jeho platnosti. Pobýval v ČR léta neoprávněně, v důsledku čehož mu byla uložena dvě správní vyhoštění (č.j. KRPS-87326-62/ČJ-2011-010026 ze dne 27.10.2011 a č.j. KRPS-161219-78/ČJ-2016-010026 ze dne 7.10.2016). O udělení mezinárodní ochrany požádal žalobce až v době, kdy byl zajištěn a umístěn do ZZC, a to opakovaně v letech 2011 a 2017. Učinil tak po několika letech nelegálního pobytu v ČR, kdy se zde volně pohyboval, zakládal dokonce rodinu, logicky se dokonce mohl dostavit buď na příslušné orgány PČR nebo přímo do příjímacího střediska Ministerstva vnitra ČR a požádat o mezinárodní ochranu dříve. Dle žalovaného během svého pobytu žalobce nesporně možnost požádat o mezinárodní ochranu dříve měl. Žalobce si svého nelegálního pobytu byl vědom, nerespektování opakovaných správních vyhoštění představuje neúctu žalobce k právnímu řádu ČR. Žalobce prokazatelně požádal o mezinárodní ochranu až v kontextu s reálně hrozícím správním vyhoštěním po zajištění PČR dne 15.11.2017.

Z takového jednání žalovaný vyvozuje účelovost žádosti o mezinárodní ochranu. U žalobce lze odůvodněně předpokládat jeho pokračující hrubé nerespektování právního řádu ČR. Jednání žalobce nedává dostatečnou záruku, že by v průběhu azylového řízení žalobce spolupracoval se správním orgánem a případně respektoval důsledky negativního rozhodnutí ve věci žádosti o mezinárodní ochranu. Nemožnost uložení zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu žalovaný dostatečně zdůvodnil v napadeném rozhodnutí. Je zřejmé, že aby se žalobce vyhnul vyhoštění a setrval v ČR, využije jakékoliv možnosti, včetně vydávání se za jinou osobu (prokazování se cestovním dokladem švagra). Volba mírnějších opatření je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci opatření a že uložení zvláštních opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žalobce na azylovém řízení. Pokud existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel azylově správní řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření (viz rozsudek NNS ze dne 10.10.2016 č.j. 7Azs 185/2016-23). Žalovaný odkázal i na rozsudek NSS ze dne 14.7.2017 č.j. 4Azs 105/2017-24, podle něhož *„podle NSS odůvodněný závěr o nezbytnosti stěžovatele zajistit sám z povahy věci vylučuje aplikaci zvláštních opatření. Pokud žalovaný svůj závěr o nezbytnosti zajištění důkladně odůvodnil a z rozhodnutí je zjevné, že se v byt' omezeném rozsahu zabýval i možností aplikace zvláštních opatření, neshledal v tomto postupu správní soud pochybení. Stěžovatel se mylí, pokud uvádí, že mu žalovaný přičítá některé skutečnosti dvakrát. Podle NSS se aplikace institutu zajištění a zvláštních opatření navzájem mohou vylučovat. Proto je-li určitá okolnost vyhodnocena jak důvod pro uložení zajištění, z povahy věci takové vyhodnocení v takových případech zároveň způsobuje, že zmíněná okolnost nemůže být využita ve prospěch aplikace zvláštních opatření. Žalovaný tedy nepřičítal stěžovateli jednotlivé okolnosti k tíži dvakrát, ale vždy vysvětlil, že určitá skutečnost nasvědčuje nezbytnosti uložení zajištění a zároveň vylučuje aplikaci zvláštních opatření.“* Žalovaný věci uvedl jednotlivé skutečnosti z předchozí pobytové historie žalobce, z níž vycházel, které nenasvědčují tomu, že by se jednání žalobce mělo do budoucna zásadně měnit. Proto nelze uložit zvláštní opatření. Rozhodnutí o vyhoštění žalobce nerespektoval a žádost o mezinárodní ochranu podal právě v okamžiku, kdy mu již reálně hrozilo, že bude vyhoštění realizováno. Zákon nepožaduje, aby byla najisto dána účelovost podané žádosti, ale předpokládá pouze existenci oprávněných důvodů vedoucích k domněnce o účelovosti takové žádosti.

Součástí správního spisu je rozhodnutí o zajištění žalobce ze dne 15.11.2017 vydané Krajským ředitelstvím policie Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, pod č.j. KRPS-357259-12/ČJ-2017-010023-ZZC, jímž byl žalobce zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b), c), e) zákona č. 326/1999 Sb. a z odůvodnění plyne, že v tento den se do budovy správního orgánu dostavil žalobce spolu s manželkou a žádal o vydání výjezdního příkazu. Byla provedena jeho lustrace, již bylo zjištěno, že je v evidenci nežádoucích osob až do 11.9.2022, neboť mu bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění. Dále se zde uvádí, že žalobce přicestoval do ČR v roce 1995. Do roku 1997 zde byl na pracovní vízum. V roce 1998 byl odsouzen pro úmyslný trestný čin loupeže a vydírání, a to k nepodmíněnému trestu odnětí svobody a k vyhoštění na dobu neurčitou. Po vykonání nepodmíněného trestu byl umístěn do vyhošťovací vazby a následně propuštěn, protože se nepodařilo vyřídit formální náležitosti týkající se vyhoštění. Před soudem žalobce uvedl, že rozhodnutí bude respektovat a opustí ČR na vlastní náklady. Vzhledem k tomu, že neodcestoval, pobýval na území ČR do 19.6.2011 neoprávněně a současně mařil výkon soudního rozhodnutí. Proto bylo dne 27.10.2011 vydáno správním orgánem OPKPE Mělník rozhodnutí o správním vyhoštění. Dne 17.7.2014 Městský soud v Praze usnesením rozhodl o tom, že trest vyhoštění v souvislosti s trestním odsouzením žalobce je promlčen. Dne 7.10.2016 bylo opětovně rozhodnuto o správním vyhoštění žalobce pod č.j. KRPS-16121978/ČJ-2016-010026. Toto rozhodnutí bylo vydáno na základě toho, že žalobce pobýval nelegálně na území ČR od 19.8.2012 do 6.5.2016 a současně mařil výkon

předchozího rozhodnutí o správním vyhoštění. Po zajištění 16.11.2017 byla žalobci poskytnuta informace podle § 3a a § 3b zákona o azylu o možnosti požádat si o udělení azylu a mezinárodní ochranu a žalobce požádal dne 21.11.2017. Uvedl, že v ČR má ženu a dítě, kteří tady žijí. Jeho manželka má obchod, dítě zde chodí do školy a má problémy se srdečním onemocněním, musí tedy chodit na pravidelná lékařská vyšetření. Navíc žalobce je v ČR již dávno, ve Vietnamu již nikoho nemá, kdyby se tam musel vrátit, nevěděl by, kam má jít, ale zde ho potřebuje žena a dítě. Doufá, že zde získá příležitost žít a pracovat a zůstat zde se ženou a dítětem.

V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění nebo je pozdržet, ačkoliv žalobce mohl požádat dříve. K tomuto dospěl správní orgán na základě skutečnosti, že žalobce pobýval dle svých výpovědí v ČR již od roku 1995. O udělení mezinárodní ochrany však poprvé žádal až dne 4.7.2011, a to po zadržení policií a po rozhodnutí o uložení vyhoštění a po zajištění za účelem realizace vyhoštění. Tedy učinil tak teprve po 16 letech pobytu v ČR. Správní řízení o první žádosti o mezinárodní ochranu bylo ukončeno pravomocně dne 18.6.2012. Opakovanou žádost cizinec podal po více než 5 letech od této doby, a to opětovně až po zadržení policií, po zahájení řízení o vyhoštění a po zajištění. Během tohoto období se mohl žalobce volně pohybovat a mohl se dostavit na příslušný policejní orgán nebo do přijímacího střediska Ministerstva vnitra ČR a podat žádost o mezinárodní ochranu. Tuto možnost nepochybně měl. Současně mu byl znám také způsob podání žádosti. Správní orgán připomněl, že první žádost byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná, jelikož žalobce podal žádost pouze za účelem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Opakovanou žádost podal, až když byl zadržen, bylo mu opětovně uloženo správní vyhoštění a výkon se stal díky zajištění reálným. Z toho je zřejmé, že pobýval v ČR nepřetržitě více jak 22 let a opakovanou žádost podal až po zadržení a následném zajištění policií ČR a jeho jednání je naprosto účelové. Již v minulosti dlouhodobě právní řád ČR porušoval, když pobýval v ČR nelegálně a nerespektoval ani soudem uložený trest vyhoštění, natož opakovaně uložené správní vyhoštění. Rovněž byl v ČR pravomocně odsouzen za zvlášť závažné trestné činy a vydírání. Aby se vyhnul svým povinnostem a hrozícímu vyhoštění a mohl nelegálně setrvat v ČR, prokazoval se i cestovním dokladem jiné osoby, a to svého švagra. Přitom před propuštěním z vyhošťovací vazby prohlašoval, že vycestuje dobrovolně a na vlastní náklady. V průběhu řízení o zajištění dle zákona o pobytu cizinců ani ve své žádosti navíc neuvedl nic, z čeho by vyplývalo, že se ve Vietnamu obává pronásledování či vážné újmy. Naopak jako důvod, proč se na stanoviště OPKPE Kladno dostavil, uvedl, že chce výjezdní příkaz k odjezdu do Vietnamu. O pouhých 6 dní později požádal o mezinárodní ochranu, uváděl rodinné důvody a snahu legalizovat zde pobyt a zůstat zde s manželkou a dítětem. Je evidentní, že tyto skutečnosti mu byly již známy před zajištěním. Přesto opakovanou žádost podal teprve po zadržení. Stejně jako tak učinil i v minulosti. I nyní při zadržení policií předstíral, že hodlá z území ČR vycestovat, jakmile však byl již zajištěn za účelem vycestování, požádal o mezinárodní ochranu a vycestování se naopak snažil zabránit. Je patrné, že jeho žádost je účelová, podaná pouze s cílem legalizovat si pobyt a vyhnout se vyhoštění, jak již činil v minulosti po svém zajištění za účelem realizace vyhoštění v roce 2011. Správní orgán má za prokázané, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost byla podána pouze s účelem vyhnout se hrozícímu vyhoštění nebo je pozdržet, ačkoliv mohl žalobce požádat o udělení mezinárodní ochrany již dříve. Tedy opakovaně požádal teprve po více než 5 letech pobytu v ČR a opakovaně po zadržení policií a uložení správního vyhoštění a umístění do ZZC. Ve vztahu k § 47 zákona o azylu žalovaný uváděl, že žalobce pobýval dlouhodobě v ČR neoprávněně bez cestovního dokladu. Nerespektoval zákonnou povinnost vycestovat z území ČR a států EU a prokazoval se v minulosti cestovním dokladem jiné

osoby, údajně svého švagra. Je zřejmé, že jeho skutečnosti, které ho vedly k opakované žádosti, mu byly bezesporu známy již před zajištěním, navíc jako důvod uvedl snahu zůstat v ČR, žít s manželkou a dítětem, a s ohledem na to lze usuzovat, že ve skutečnosti žádnou obavu z pronásledování ani vážné újmy nepocituje a žádost podal pouze s cílem vyhnout se realizaci vyhoštění a dosáhnout propuštění ze zajištění. V rámci správních řízení ani svou obavu z pronásledování či vážné újmy nezmínil a naopak výslovně žádal o výjezdní příkaz, ale po zadržení požádal o mezinárodní ochranu. Z jeho působení je zřejmé, že aby se vyhnul vyhoštění a mohl nadále, třeba i nelegálně, v ČR setrvávat, využije jakékoliv možnosti včetně prokazování se dokladem cizí osoby či opakovaným požádáním o mezinárodní ochranu. Vzhledem k tomu, že cílem žalobce není získat ochranu před pronásledováním, již se ani neobává, nýbrž snaha vyhnout se zajištění a vyhoštění, byl by propuštěním ze zajištění ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany. Žalobce se povinností spojeným s pobytem v ČR zcela vědomě vyhýbal, pobýval v ČR dlouhodobě bez oprávnění k pobytu a nesnažil se svůj pobyt v ČR legalizovat ani si obstarat svůj cestovní doklad. Naopak se prokazoval cestovním dokladem svého švagra. Ze všech těchto důvodů by uplatnění zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu nebylo dle žalovaného účinné. O neúčinnosti svědčí nejen soustavné nerespektování právního řádu ČR žalobcem i jemu ukládaných povinností i trestu vyhoštění, ale i jeho zcela účelové jednání během předchozího řízení o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce opakovaně v situacích, kdy mu hrozí zajištění či uvalení vazby a realizace vyhoštění, prohlašuje, že vycestuje sám a dobrovolně, ale jakmile je zajištěn, snaží se vycestování zabránit a realizaci vyhoštění zmařit. Pokud mohl s příslibem dobrovolného vycestování být propuštěn z vazby, své povinnosti porušil a zpřetrhal kontakty s orgány veřejné moci. Žalovaný poukázal na rozsudek NSS sp.zn. 1 Az 349/2016, podle něhož účelem zvláštních opatření není pouze zajistit účast žadatele v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, ale také zajištění efektivní kontroly nad průběhem správního řízení o vyhoštění v situaci, kdy cizinec během řízení uplatní své právo požádat o mezinárodní ochranu. Žalobce pobývá v ČR již 22 let, přesto ale dlouhodobě nerespektuje právní řád, když v minulosti byl pravomocně odsouzen k trestu odnětí svobody a k vyhoštění na dobu neurčitou, dlouhodobě v ČR pobývá neoprávněně a v rozporu s několika rozhodnutími o vyhoštění, navíc si zde vytváří soukromé a rodinné vazby i přes svůj nelegální imigrační status, čehož si je plně vědom. Z těchto důvodů není zajištění žalobce v rozporu s mezinárodním právem ČR a nelze je považovat za nepřiměřený zásah do soukromého či rodinného života.

Soud žalobu neshledal důvodnou.

Ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu stanoví, že *ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.*

Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu *ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.*

Námítky žalobce směřovaly proti odůvodnění neuložení zvláštních opatření žalovaným. Soud předně zohlednil výklad, k němuž Nejvyšší správní soud přistoupil v rozsudku ze dne 28. 2. 2017, č. j. 4 Azs 9/2017-3 (dostupný na www.nssoud.cz): „Zajištění postupem podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu závisí na objektivních okolnostech případu, které zakládají oprávněné důvody se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu je účelová (např. dosavadní jednání cizince, délka pobytu na území, osobní poměry apod.). To odpovídá účelu tohoto institutu, kterým je zajištění efektivní kontroly nad průběhem správního řízení o vyhoštění v situaci, kdy cizinec během řízení uplatní své právo požádat o mezinárodní ochranu.“ Ve vztahu k ukládání zvláštních opatření pro případ důvodu zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu nemohl soud pominout ani následující závěry Nejvyššího správního soudu, obsažené v rozsudku ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1Azs 349/2016-48: „Pokud jsou splněny všechny podmínky pro aplikaci důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu (tj. na základě objektivních okolností spočívajících zejména v předchozím jednání cizince existují oprávněné důvody se domnívat, že podání žádosti bylo pouze účelové), je třeba tyto okolnosti zvažovat i při posouzení podmínek účinnosti zvláštních opatření. Zvláštní opatření jsou zamýšlena jako mírnější alternativa k těmto důvodům. Při posouzení účinnosti zvláštních opatření proto nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložením pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. [...] Při zvažování zvláštních opatření jako alternativy k důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je proto namístě zohlednit pobytovou historii žadatele, včetně případného maření předchozích rozhodnutí o správním vyhoštění. Jakkoliv nelze paušálně říci, že by v případě existence důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu byla možnost uložení zvláštních opatření vždy vyloučena, jejich neúčinnost bude častější než v případě zvažování alternativ k jiným důvodům zajištění.“

Soud shledal, že výše shrnuté odůvodnění žalovaného ohledně neúčinnosti zvláštních opatření má oporu ve skutkových okolnostech žalobcova případu. Žalobce evidentně nespolupracoval se správními orgány (pobývání v ČR mnoho let nelegálně a opakované žádosti o mezinárodní ochranu vždy po zajištění za účelem realizace vyhoštění). Současně zjevně je i jeho poslední žádost o mezinárodní ochranu podána účelově, když byla podána až po zajištění v ZZC v okamžiku, kdy reálně hrozila žalobci repatriace a poté, co žalobce při zadržení uváděl, že vycestuje, neboť mu v tom nic nebrní. Na daný případ proto podle názoru zdejšího soudu lze plně aplikovat výše cit. závěry z rozsudku NSS ze dne 28. 2. 2017, č. j. 4 Azs 9/2017-31.

Soud dodává, že mezinárodní ochrana je udělována jen výjimečně a má specifický charakter, přičemž konstantní judikatura správních soudů je založena na tom, že oprávněný pobyt cizinců na území ČR je podřízen prvotně režimu zákona o pobytu cizinců, ať už jsou jeho mechanismy jakkoli složité.

Lze shrnout, že žalovaný vycházel ze zjištěného skutkového stavu, zohlednil ty informace, které měl k dispozici, a přezkoumatelným způsobem posoudil, zda by nepostačovalo uložení zvláštních opatření. Odůvodnění bylo logicky konzistentní a dostačující.

Podmínky pro zajištění podle § 46a zákona o azylu a podle § 124 zákona o pobytu cizinců jsou odlišné. Žalobce byl prvně zajištěn za účelem realizace správního vyhoštění, protože mařil úřední rozhodnutí, když nevycestoval z území ČR dobrovolně. Přestože po zadržení žalobce tvrdil, že dobrovolně vycestuje, jeho bezprostředně následujícím úkonem

bylo naopak podání žádosti o mezinárodní ochranu, která až do jejího vyřízení nucenému vycestování brání. Žalovaný právě posoudil v daném řízení podanou žádost o mezinárodní ochranu a shledal, že tato žádost mohla být uplatněna v letech předcházejících, její uplatnění nyní je zjevně účelové s cílem vyhnout se realizaci vyhoštění. Žalovaný dospěl dle názoru soudu ke správnému závěru, že žádost o mezinárodní ochranu není ničím jiným než dalším způsobem, jímž se žalobce snaží vyhnout vyhoštění. Zjevně tímto byly splněny podmínky § 46a pro zajištění žalobce v ZZC.

V žalobě směřoval žalobce žalobní body proti ustanovení § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, kdy žalobce měl za to, že v tomto směru je napadené rozhodnutí nedostatečně zdůvodněné. Soud výše shrnul napadené rozhodnutí a má za to, že takto pojaté odůvodnění obsahuje jak ucelený popis situace žalobce, tak i dostatečně podrobné a logické úvahy, proč má žalovaný uplatnění zvláštních opatření za neúčinné. Soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že žalobce si byl vědom svého imigračního statutu, tedy že zde pobývá léta neoprávněně a i za této situace zde začal budovat rodinné vazby (jeho dcera se narodila v roce 2012). Nelze proto akceptovat, že se žalobce následně právě takto budovaných rodinných vztahů dovolává za účelem propuštění ze zajištění, tj. i za účelem dalšího oddálení realizace vycestování (v případě, že žádost o mezinárodní ochranu nebude úspěšná).

Účelovost žádosti o mezinárodní ochranu spolu s dalšími konkrétními okolnostmi případu (zejména nerespektování právního řádu ČR dlouholetým nelegálním pobytem) současně svědčí o neúčelnosti aplikace zvláštního opatření dle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Všechny tyto okolnosti žalovaný přezkoumatelným způsobem zohlednil a zdůvodnil v napadeném rozhodnutí.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 15.1.2018

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně